

Лариса Мірошніченко

“ЧИСТІ ХВИЛИНИ ВПІЗНАВАНЬ І РОЗУМІННЯ...”

У ці дні прощання з Михайлиною Коцюбинською якимось особливо виразно чую її голос із неповторним дзвінким тембром... А з ним просто “на дотик” відчуваю близькість її душі, чар тих живих довірливих інтонацій, що не перервалися... То були, за її висловом, “чисті хвилини впізнань і розуміння”...

Читаю-перечитую її книжки, вдивляюсь у подарований фотознімок. Немовби вперше розглядаю її рукописи і бачу за ними її пальці якоїсь неймовірно оригінальної форми... Останнього року через хворобу хвилинами “відкриттів” – найширшого діапазону

– вона змушена була ділитися не в розмові, а на папері, в автографах. Тамуючи біль, добиралася в інститут. Чотири години висідити за столом над архівними документами – то була остання межа, і то була рідкісна можливість, відведена їй для “розкоші спілкування людини з людиною”...

По-дитинному, якоюсь проникливою теплотою засвічувалися її очі, і, ніби приховуючи якусь несподівано теплу приємність, вона тихенько кликала до себе, виймаючи з привезених паперів дорогоцінний аркуш із рукописним текстом. Це були не її власні тексти, але з якою пронизливою радістю вона їх переписувала... І тепер нестримно хотіла ще раз пірнути в духовну глибіню цих одкровенень, як казала, прочитати “у дві пари очей” і подарувати

*Михайлина Коцюбинська. Львів,
19 червня 2004 р.*

*Михайлина Коцюбинська і Євген Сверстюк
“...Двоє стареньких шістдесятників ...”*

переписане для "вічного свята серед буднів". "...Повести за собою думку й душу людини, спонукати її відірватися від "корита", замислитися над вічним і нескороминущим, не боятися високих слів, якщо за ними стоять високі істини", – немовби писала про себе, характеризуючи свого побратима-шістдесятника Євгена Сверстюка.

Один із таких текстів, переписаних рукою Михайлини Коцюбинської, сприймаю як молитовний знак її Душі, як прорив до чистих сфер її Духу, до вистражданого всім життям кредо. Справді, то було подароване їй прекрасне відлуння власних думок та ідеалів письменником, про якого писала: "Люблю я його дуже. Це один з моїх "святих".

Ось цей рукопис.

З Молитви Антуана де Сент-Екзюпері

Господи, я прошу не про гудяса і не про мірґасі, а про саму кожну мить. Навчи мене мистецтва маленьких кроків

... Уберечи мене від найважчої віри, що в житті все має бути гладенько
Годаруй мені зійти усвідомлення того, що складності, парадокси, парадокси і невдачі є лише природною складовою частинною всього, завдяки якій ми ростемо і зріємо.

... Пошли мені в потрібний момент когось, у кого вистадить
можливості сказати мені правду, але сказати її люблячи!

... Ти знаєси, яка сильна в нас потреба в дружбі,
Дай мені бути гідним цього найпрекраснішого і найціннішого дарунка Догі.

... Дай мені багату фантазію, щоб у потрібний момент, у потрібний час, у потрібному місці, мовчки або словами своїми, подарувати комусь потрібне тепло.

... Зроби мене людиною, яка вмись дооткривається до тих, хто завжди "внизу".

... Дай мені не те, що я вбачаю, а те, що мені справді необхідно. Навчи мене мистецтва маленьких кроків.